

N° 3.

(21)

IOHAN. LEOCHÆI
NEMESIS
POËTICA

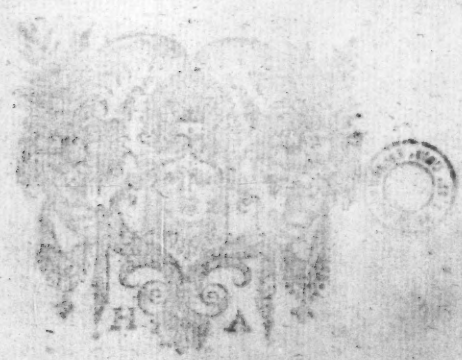
EDINBURGI,
Excudebat ANDREAS HART,
ANNO DOMINI 1617.

13

IOHANN. LEONHARDT

NEWMES POETICA

EDINBURGH
Excudebat Andreas Hart.
ANNO DOMINI 1814.

Clarissimo doctissimoque viro,
D. IOHANNI SCOT,
A SCOTTISTARVET,
EQUITI AURATO,
CANCELLARIÆ S. D. N. IACOBI
MAGNÆ BRITANNIÆ, FRAN-
CIÆ, ET HYBERNIÆ RE-
GIS, DIRECTORI:

IOHANNES LEOCHÆVS omnia prospera.

ESPONDERAM jam propius, miserrimo
 consilio, de patre omni animum; &
 de Spe illâ quâ prius tumebâ (quamq;
 in tantum doctissimo, mibique ami-
 cissimo HOPEO extuleram) nihil
 reliquâ servaveram, præter hoc unum
 (quod in maxime adversis clavum
 torquet) desperandum nempe esse.
Quum Tu (Vir clarissime)

Ut fratres HELENÆ lucida sydera;
 extrema quaque animo concipienti, & Fortuna savientis af-
 sultum gravissimum expectanti: salutare lumine affulsisti: &
 meliora sperare inopinato auxilio iussisti. Parvi equidem pro
 A 2 tempore,

4
tempore, fateor, & precipiti doloris impetum, qui fere jam in
furorem eruperat, in medio ad metam spatio severa lege coër-
cui: Quemadmodum insueri possit quivis in cuius manus hoc
subito calore, & non sana mente effusa venerint. Luxata enim
adhuc sunt, nec te viro ornatissimo digna. Ceterum quia tuis
imperii acquisivimus, & frana arctiora dolori exasperato jamq;
ad suum furorem tendenti tua persuasi auctoritate manda-
vimus: Non dedignabere hoc qualecunque sit opelle tuo vo-
mini inscriptum inspicere. Flammis prius in quas se conjece-
rat eripuisi: Nunc manum adhibe medicam, & fac quemad-
modum tibi vitam aliquam, ita prosperam debeat valetudinem.

Vale, Vir Clarissime, &, ut facis, Masae &
Musarum alumnos fove.

IOANNIS LEOCHÆI
NEMESIS POËTICA:

Ad Virum Clariss.

D. IOHANN. SCOT.

A SCOTTISTARVET,

Equitem auratum.

At cantu Cytharæq; datum; Nemora illa beatis
Perpetuum cōclusa umbris, ubi plurima blandi
Gratia Veris, & æternas sine fine per herbas
Aspirat placidi genitabilis aura *Favoni*,
Pæoneosque simul latites, quos undiq; circum

Laurus Apollineis notissima flamma medullis,
Magnaque Acidaliæ revirescit gloria silvæ
Myrtus, & obscura ramorum protegit umbrâ,
Deservisse sedet. Misero quid plestra, jocique
Et plausus, sonitusque pedum; choreæque frequentes,
Ah prodesse queunt? juvat atris nubibus alta
Tristitiæ involvisse caput, penitusque querelis
Pandere iter. Vos diræ Erebi septemplex Umbra,
Ultricesque atrox intortæ crinibus angues

O Furia, Nemesisque meis assuesce vocari
 Carminibus primum, duroque accincta flagello
 Persephone facili aure meos age combibe questus.
 Quid primum quid deinde querar? sic undique luctus
 Circumerrant oculos, totisque assultibus omni
 Parte petunt miserum semperque extrema paventem.
 Sic patriæ desertus amor, sicuturba meorum,
 Discessu confusa inopis, rectique, sui que,
 Occurrunt animo. O quæ nunc satis ima dehiscat
 Terra mihi, raptumque Stigis sub gurgite nigro
 Concludat? merui fateor graviora, nec istam
 Deprecor hic veniam merui iustissima rerum,
 Utere sorte tua, non te, Fortuna, Deolve
 Incusare datum est: ego sum mihi causa doloris.
 Qui molles numeros, multisque inamabile carmen,
 Damnatamque chelyn, lususque jocosque Sororum,
 Castaliamque undam, resonumque Heliconæ chortis.
 Ignarus tetigi: & Phœbi, Bromii que sequutus
 Castra, Aganippæo posui vestigia luco.
 Quis fuit ille dies quo primum tempora lauro
 Cinctus ad Aonias consedi perditus undas?
 Quis fuit ille dies, quo celsi in culmine Pindi,
 Sublimem Rhodopen, Hamumque, Othrynque nivalem,
 Desperi cælo propior; superisque Deorum
 Coetibus? O, quid me gelidis in vallibus esse,
 Optavi toties, bifidum Parnassia rupes:
 Qua caput atque apicem sublimem ad sidera tollit
 Plectra quid in manibus sumpsi, numerosque beatos
 Elicui quandoque, & carmina mollia lusi?
 Mala quibus nostræ libamina prima Camœnæ
 Cantantur, SPESQUE alma meo celebratur HOPÆO,
 Grata quibus multum reduci munuscula Regi
 Nemo viget, guttisque humectant grandibus ora
 Informes.

Informes LACHRYMÆ, iusti mihi causa doloris,
Cur nec amor, nec me pastoria fistula fugit?
Cur in carminibus DAPHNIE vel PANTHEA nostris?
Scilicet ut toto jactatus in æquore solas
Alloquar halcyonas, & cum nil vota, precesque
OEBalios flexere Deos, nec murmura rauca,
Æoliæ posuere animæ, rimosa patenti
Det pelago latus, & factura furentibus Austris
Ludibrium, salfos pinus bibat obruta fluctus.
Huccine spes rerum? Cur me, charissime quondam,
Nunc merito nostris genitor descede Camœnis,
Ipse manu facili, dubitantem Heliconis ad undas
Duxisti? & puero numeros, & verba præisti?
Tunc ego debueram potius fraudesque, dolosque
Addidicisse novos, & quo perjuriam fundam
Æternum sancti numen læsura Tonantis
Observasse modo? tum garrula lingua pudendum
Inter convivas aliquid, vel turpe dedisset
Quod madidis, sit dulce choris: dum pocula fervent
Multa, coronati rorantia flore Lyæi.
Et tuba committit Bacchi certamina ludos,
Tortilis in latum quum turbine surgat ab imo,
Quæ Nicotiacum postquam bibit ebria gramen,
Admisitque ignem, fumant circum omnia late:
Totaque pestiferos domus evomit undique odores,
O patria, O sacri manes, patriæ atque parentis,
O Pietas, Astrea, Fides, modo numina in oris
Magna Caledoniis, quæ vos obliviam cæca
Damnavere reas justique, piique, bonique?
Cur nos ignarosque viæ, charæque salutis,
Progeniem invisam superis liquistis? & alta
Nube premi finitis? tetri sic carceris umbris
Perpetuo inclusi, & cæcæ caligine, noctis

Vitam infaelicem miseri degemus? inanes
 Flaminis aetherii, atque auræ simplicis haustus?
 At merito has pestes, merito hæc crudelia divi
 Ultricis monumenta iræ immisere: superbi
 Spemimus oblatas totâ cum Pallade Musas:
 Horrendique teas sceleris (proh fata) malorum
 Ignari nostrorum agimus: potiusque nefandæ
 Cypridis illecebras, aut qua nos devius error
 Captivos in fata trahit, meritamque ruinam,
 Inlequimur vani fluida oblectamina mundi,
 Quam certum virtutis iter: Nam ex unguibus ipsis
 Discimus hæc teneris, cunctis meditamur & horis,
 Fallere, desidiis, foliis, scortisque vacare:
 Mentiri: nullo suffundier ora pudore:
 Ad citharæ numeros bellè saltare, superbo
 Ore diis, vultuque polo graviore minari,
 Vestis ut Assyrium late diffundat odorem
 Efficere, hinc barbæ leges condiscere rectæ
 Incessum formare gravem, sed verba profari
 Mollia, ut arguto repetatur sybilis ore.
 Blesaque vox teneræ dominæ se accommodet auribus
 Has didicisse artes, hæc oblectamina rerum
 Plus erit ingenii nervis contendere: late ut
 Fama per ignotas volitet circumsona gentes,
 Nam quid ita assiduis juvat impallescere chartis?
 Ante Cleantheam vel pervigilare lucernam
 Tot noctes, impune caput dum scalpis, & ungues
 Rodis, & hesternæ iratus persæpe Minervæ,
 Scripta palimpsesto mutata mente repellas?
 Si te plebs, proceresque, & pars non una Senatus,
 Rideat, & naso doctum suspendat adunco:
 Ergo ego tot vigilæ traducam ex ordine noctes?
 Impransusque ad sacra ruam mysteria Vatum:

Forſan & incoënis cubitum dimittar, ut undas
 Aſcræo de fonte bibam, pauciſque beato
 Effuſis genio, lævo nec Apolline paſcar
 Verficulis? quo me craſſo de gutture inanes
 In ſtudiis poſuiſſe horas, Heliconis alumnis
 Fruſtra operam impendiſſe exclamet Syluius; inter
 Diſcinctum turpemque gregem; venalia ſervum
 Tot capita. O Sylvi ſuntne hæc tua maxima Muſis
 Præmia? an hoc de te noſter ſpondebat Apollo?
 Qui fore te facilem nobis, nullaque ſuperbum
 Parte ſupercilii, (ſi ſingula rite recordor)
 Et meliora iſtis certo promiſerat; at tu
 Durus adhuc, triſtiſque mihi ingratusque patronus
 Occurris, minimâ vix donature ſalute.
 At vos Aonius ſanguis, devota Cæmenis
 Pectora, queis lauro tetigit præcordia Apollo;
 Sublimeſque animas famæ melioris amore
 Accendit; quos ſæci orbis, populique prophani
 Exemit numero; quorum monumenta, decuſque
 Nominis ingentis, curru ſuper æthera vectat
 Gloria ſyderio; & circum radiantibus aſtris,
 Collocat Æterni in gremio; niveæque papillis
 Dat lætanda Hebes; vos ô vos candida Vates
 Turba, procul fugite hinc: potiusque aſſueſcite triſtem
 Pauperiem, turpemque fugam, aut quoscuſque labores
 Inviſtis perferre animis; quam dura patroni
 Ingrati, ſtolidique pati ludibria vulgi.
 Nec modo nos vulgi damnat cenſura, ſed addit
 Crudeles ſtimulos doctôrum indocta caterva.
 Omnia cui ſoli mala credimur. Ultima quære
 Si libet à Varo. Varus quid? crimina mille
 Imputat: & trutinæ non æquo examine penſat
 Singula ad arbitrium, veluti ſibi libera rerum

Cura uni commissa foret; vatūque movere
 Plectra queat solus; numerosaque carmina Phœbo
 Digna cani daret; & sciret quid fasque nefasque;
 Cum neque γῆς, neque μῦ, hic perfrictæ frontis afellus
 Prænoscat: Sed enim genus irritabile Vatum
 In quoscunque volat, tumidisque assultibus urget
 Obvia; ut Æolio Boreas cum carcere missus
 Aëris insedit campis, latumque fragorem
 Edidit. Hoc Vatum fateor quandoque priorum
 Fors quoque nostrorum, sed quis tamen omnibus unum
 Inscribat vitium? levis illa infania, quovis
 Vertitur officio: facilis natura Poëtis.
 Irata insanit, vitamque in vulnere ponit
 Sicut apes; eadem postquam brevis ira recessit,
 Deposuitque graves animos, mitissima corda
 Assumit, veterum tum plane oblita malorum.
 Scilicet arcano quoties cœlestia motu
 Pectora tanguntur, totusque insedit Apollo,
 Enthea mens, steriles curas, turbæque prophanae
 Deliros animos, superi jam parte recepta
 Parte poli meliore, & Diis cognata beatis
 Ridet, & æthereâ se totum oblectat in aulâ:
 Immemor ignavi diro quod dente Theonis
 Rodatur; turpisque notet quod singula Varus.
 Credimur ignarum genus hinc, rationis egenum,
 Ignavum, infœlix, & sola ad carmina natum,
 Damnandumque alias, & prorsus inutile, simplex,
 Rara cui privi fuit unquam cura peculî,
 Ut mala paupertas ingentibus obviet ausis,
 Disjunctetque animos, & famæ complicit alas,
 O sortis crudele jugum! O non prospera fata
 Tantorum cœptis animorum! O ardua vitæ
 Conditio! Duræque nimis (proh numina) leges
 Naturæ:

Naturæ ! quando tantis me exsolvere curis
 Post mala tot dabitur : non gratam abrumperè vitam
 Quin potius liceat, summumque haurire dolorem,
 Quam premar, inque dies magis & magis aucta tumescat
 Fortunæ gravis unda, meis decumana querelis.
 Hocne erat aerii colitis quæ culmina Pindi
 Castalides, primis puero vagitibus auras
 Cum rupisse datum est, quod me vidistis amico
 Lumine, & exceptum gremio fovistis, ut inter
 Tot mala, tot pestes linguarum, & Apollinis omnis
 Ignaros populos, inhumanaque pectora, possem
 Ducere sollicitæ languentia tempora vitæ.
 Gerte apud Euxini resonantia murmura ponti,
 Taurica, quæ cæsi sua spargi altaria multo
 Hospitis effuso gaudet Diana cruore,
 Certe Trinacrio crudi pastoris in antro
 Aut ubi congestum servant in montibus aurum
 Gryphes Hyperboreis, Aquilo qua murmure crebro
 Perfurit, & vacuis late dominatur in oris,
 Consultum Phoebo, melius vobisque fuisset,
 Hic mihi carminibus non infima gloria forsan
 Surgeret. Orphæi testor modulamina plectri;
 Carmine dum tacitas quercus, dum saxa, ferasque
 Ducere, dumque orbas potuit lenire leænas.
 Scilicet harmoniâ & blandis concentibus omne
 Quicquid ubique vides agitur. Sic machina cœli
 Æternis numeris super inferiora movetur.
 Sic anima hæc cœli proles divina supernos
 Flectitur ad numeros : seseque oblectat in illis.
 Sic Vates pia turba sumus, divinitus inde
 Ingenium, & rerum fato prudentia major.
 Namque animæ instinctu, & stimulis, super æthera vecti,
 Abripimur cœli numeris propioribus aure

Captivâ, attonitâque melos prædulce bibentes,
 At quoniam populo non intellecta prophano
 Carmina, de patrio deducimus ardua coelo,
 Ceu fatui arguimur multis; vanique laboris.

Ite ergo Aoniæ nostro de pectore diva,
 Ite Dea. Nam quid prodest contendere in altum
 Parnassum, & sacri frondosa cacumina Pindi:
 Quid bivium prodest Samii Lucumonis ad unguem
 Exegisse iter, & recto de tramite nunquam
 Virtutis flexisse suos in devia gressus?
 Quorsum nocturnâ, quorsum versasse diurnâ
 Tot monumenta manu, ut fias exanguior illo,
 Quem latitans alto coluber sub gramine fixit.
 Ast hedera vincire caput, lauroque virenti
 Præmia erunt; tum fama tuum per sæcula nomen
 Evchet, Hesperias ad Eoo à cardine metas.
 Esto. Ego sic famæ non mando vota supinæ,
 Ut mihi quum graciles pernox tenuaverit artus
 Cura Camoenarum, & famæ insatiata Cupido,
 Ante diem blandæ succidam fila juventæ:
 Sicque hederis veniam dignus, vel imagine macra,
 Quemlibet hæc alium tangant, quem flavus Apollo
 Ingenio, censuque potens Fortuna beavit
 Ubere; sed pendens humeris me trita lacerna
 Terret: & (he!) duris urgens in rebus egestas.
 Coccina fert Gnatho foelicia vellera Serum
 Quilibet, & palpis, lenonibus, & citharædis
 Nobilis; & Tyrio bis tinctas murice vestes,
 Præfulus indocti quivis post terga satelles:
 Illis innumeris turgent marsupia nummis:
 Illis cuncta crepat non dura sorte moneta.
 At Vates vix unde libros sibi comparet usquam aut
 Latrantis stomachi unde famem fuget invenit; illi

Rara

Rara coronatis fuit hæc vindemia prælis;
Huic satis est facili vidit si fronte patronus
Carmina, & admisit, sed si, bene, dixit habent se
Singula, tum foelix divisque videbitur ille
Proximus: hoc magno nimirum munere magnus.
O vere ingentes animos: & mascula corda
Magnorum heroum; hocne est, hoc nomina sacris
Tradere venturis, famamque extendere factis:
Quisnam o degeneres animos, quis inertia corda,
Quis finxit pejore luto præcordia Titan?
Non ita majores, qui latis otia fundis
Vatibus attribueret: etenim sibi iungere testes
Semper amat virtus Musas, signumque vigoris
Ingenui est, mentisque polo divinitus orta,
Si quis Castaliis solitus gaudere Camænis.
Postquam at luxuries laxis se effudit habenis
Inseditque animis meliorum, & perdidit alta
Pectora nobilium, pessum virtutis honores
Prostrati jacuere solo: pedibusque superbis
Gloria Musarum pressa est. Proh pectora prona
In scelus omne citò, virtutum oblita bonarum
Scilicet egregium quod putrent carmina Vatum
Iampridem fuit hinc, sunt queis vitiosa libido
Fregerit ad Veneris lumbos nervosque sacellum:
Turpis avaritiæ fugienda tabe laborat
Alter, & oclusum pallens suspirat ad aurum:
Hunc levis ambitio pronum per crimina mille
Abripit; hunc madii delectant dona Lyæi:
Qui simul unanimes, in fanda, nefanda ruentes,
Nequicquam claros æternum odere poetas.
At fama queis cura, haud quam facit aura popelli,
Sed quam commendant virtutum encomia, queisque
Conscia mens recti vulgi deridet inanis

Murmura, & infringit liventis spicula Momi,
 Dilexere sacros Vates : & proemia doctis
 Carminibus statuere pii : quæ delectat ætas
 Illa, ubi compositi solvetur machina mundi.
 Nam quæ aliis donata obeunt ; subitoque senectæ
 Accedunt spatiis ; cariem sed munera Vati
 Quæ data sunt nescire solent : hic semper habebis
 Quas dederis tu solus opes : ita magnus Apollo
 Iussit, & obsequitur Fatorum arcana potestas.
 Sed non hæc nostri satis audit dextra patroni ;
 Illa riget duræ nodis collecta chiragra.
 Ut me, seu Genius, seu Fata adversa, sinistro
 Sidera seu primas viderunt lumine cunas,
 Addixere malæ fortis : (Dii avertite pestem)
 Perdere quo proprium posset sua Musa Poetam.

Quo prætergressus ? Raptam dolor, iraque mentem
 Quo furiis egere suis ? Ubi fisteret tandem
 Magna dabis NEMESI ? Ulterius ne suggere tela.
 Sit satis his tonuisse minis : Phœboque supremum
 Dicere me voluisse vale, quia paupere curâ
 Vexatus toties, ausis contraria nostris
 Omnia vidissem ; Genium terræque, virumque,
 Quos ego. Sed iustas vetuit procedere in iras,
 Tempora cui circum meritam Thymbræus Apollo
 Nexuit aternâ viridantem fronde corollam ;
 SCOTVS amor Vatum : Cui se debere fatetur
 Ipse pater Phœbus, Citharam quod possit ad Arcton
 Tendere adhuc, quodque hic Blani prope fluminis undas,
 Dia Caledoniæ renouent modulamina colores,
 Quodque etiam BATAVÆ hic videat telluris alumnus,
 Inter oves, dulces HÆCHENVM insare oicutas ;
 Daphnida dum cantat, dum blandos Phillidis ignes,
 Et memori gratum modulatur arundine Alexin.

Dumque

Dumque maris profugum Lycidam prope littora poscit
 Nerea, & æquoreas gemitus audire Sorores
 Sæpe jubet, lachrymis perfusus grandibus ora:
 SCORE ò delitiæ & nostræ decus omne Camœnæ,
 Tu mea Pierio fovisti pectora amore; &
 Accendisti ignem, qui nunc jecur, inque medullas
 Ivit, & arcana pascit præcordia flamma:
 Ut quamvis cupiam, Phœbumque novemque Sorores
 Deferere, eque lyram manibus posuisse canoram,
 Plectrâ iterum tentanda tamen: rursusque movendum
 Carmen eat: votisque, Deæ & poscendus Apollo:
 Usque adeo durum est naturam expellere: Tu me
 Adversæ sortis pulsatum flamine crebro,
 Iam melius sperare jubes: quo munere digno
 Prosequar hanc de me tibi fixam in pectore curam?
 Non opis hoc nostræ: Sed enim quocunque feremur,
 (Namque alio Fortuna vocat, melioraque spondet
 Et jubet invitum patriâ descendere terrâ)
 Seu *Tamēsis*, seu nos *Ligeris*, *Tybris*ve tenebit,
 Sive *Mosella* vagus, si quæ mea carmina, si quæ
 Post modo fama vehet, per sæcula sera sonabunt,
 Te Lyra; Te citharæ; Te nostræ SCORE Camœnæ.

F I N I S.

